

[Aksel Larsen.]

80 Pilsnere at drikke. Saa svarer han: Ja, den, som overfaldt mig, maa saa have drukket alle de 80 Pilsnere, saa har de andre ingen faaet. Jeg anfører med Vilje dette socialdemokratiske Vidne, fordi jeg udmærket vel ved, at man her er tilbøjelig til at afvise alt, hvad der ellers fremsættes, selv om man ved, at det er rigtigt. I øvrigt skulde det ikke være saa vanskeligt at konstatere Rigtigheden heraf. Naar for det første Fællesrepræsentationens Møde med alle Stemmer mod 2 vedtager denne Resolution, og naar Resolutionen derpaa konfirmeres i alle Fagforeninger i Esbjerg — jeg tror med Undtagelse af een —, naar Esbjerg virkelig blev lagt stille af en absolut effektiv 24 Timers Generalstrejke, hvorunder endogsaa Gasværkets Arbejdere nedlagde Arbejdet, saa turde det dermed være bevist, at det er Politiet, der har fremkaldt Urolighederne, og at det er en Protest mod Politiet, man har gennemført i Esbjerg.

Men Politiets urostiftende Virksomhed har ikke været begrænset til Esbjerg alene. Vi kender den ogsaa fra andre Byer, og vi har set den sidst her i København. Det vil maaske blive indvendt af naive Sjæle, at man maa henholde sig til Politiets Ledelse i de forskellige Byer. Vi kan ikke indlade os paa det, eftersom Justitsministeren naturligvis har Ansvaret, og eftersom det Svar, Justitsministeren gav Esbjergarbejderne, da de krævede det fremmede Politi trukket bort, var tre Vognladninger nyt udenbys Politi til Esbjerg.

Man ser ogsaa Justitsministerens og dermed naturligvis den samlede Regerings Ansvar for Begivenhederne gennem det, der er sket her i København i Gaar. Man har forbudt et Møde i Fælledparken, og man har ikke nøjedes med at forbyde Mødet, men de Mennesker, der kom i Fælledparken i Henhold til Mødeindkaldelsen, er blevet overfaldet af Politi til Hest og til Fods. En Mængde Mennesker er skamslaaet, der henligger i Øjeblikket Folk paa Hospitalerne som Følge af Politiets Overfald, og Historien er fortsat med Uroligheder, provokeret af Politiet, i forskellige Gader af den indre By.

Man vil maaske dertil sige: Mødet var ulovligt, naar det var forbudt. Men jeg svarer: for det første maa der foreligge en Grund til Forbudet. Vi har tidligere ført lignende Debatter som den, vi fører nu, og derunder har Justitsministeren forskret, at man kun har noget imod Møder paa Grøn-torvet, andre Steder har man ikke noget imod dem. I dette Tilfælde er der af den

revolutionære Fagopposition indvarslet til et Møde paa Nørre-Fælled, og dette Møde blev, uden at Politidirektøren gav nogen skriftlig Begrundelse, og efter at Stads-gartneren havde givet sin Tilladelse, forbudt. Det er naturligvis Usandhed, hvad Radioavisen meddelte i Gaar, at Forbudet var nedlagt et Par Dage tidligere. Forbudet er præsenteret R. F. O.s Formand Tirsdag Aften Kl. 8 paa et Tidspunkt, hvor Politiet vidste, at det var fysisk umuligt at aflyse Mødet. R. F. O. gjorde hvad de kunde, de henvendte sig i Løbet af Onsdagen til Politiet og Justitsministeren for at faa det fuldkommen meningsløse og for øvrigt ogsaa grundlovstridige Forbud ophævet, men opnaaede intet andet Resultat, end at Politidirektøren motiverede Forbudet med, at naar der er ulovlig Strejke, kan man ikke tillade, at der holdes Møder. Ja, naar der gives en saadan Motivering, saa tror jeg, det er berettiget at gribe tilbage og finde historiske Paralleller.

Jeg staar her med en rød Bog, der hedder „Socialdemokratiets Aarhundrede“. Den er forfattet bl. a. af den nuværende Undervisningsminister, og ganske vist vil jeg indrømme, at det ikke er noget Bevis for, at det er rigtigt alt, hvad der staar i den — man kunde fristes til at sige: tværtimod! Men paa den anden Side stemmer det, der staar om Fælledslaget 1872, med officielle Rapporter, med Avisartikler o. s. v. fra den Tid, og man maa i hvert Fald gaa ud fra, at det, der staar her i Bogen, dækker den nuværende Undervisningsministers Opfattelse, dengang han var med til at forfatte Bogen.

Paa det Tidspunkt var der ogsaa en Strejke. Paa det Tidspunkt blev der ogsaa indkaldt til et Sympatimøde for de strejkende paa Nørre-Fælled, og det blev forbudt af den daværende Politidirektør Crone. Derom skriver — jeg ved ikke, om det er Undervisningsministeren Hr. Borgbjerg, eller det er Medforfatteren Hr. Jensen, at dette Forbud mod Mødet var et aabenbart Brud paa Grundloven, der tillader Borgerne at samle sig ubevæbnede, og det mødtes da med en heftig Forbitrelse af Københavns Arbejdere. Ja vi har ganske lignende Tilstande her, hvor man med en lige saa daarlig Motivering har forbudt et Møde, og Forbudet naturligt mødes med heftig Forbitrelse af Københavns Arbejdere.

Men bortset fra det: der var ingen fysisk Mulighed for at afholde Masserne fra at gaa ud paa Fælleden, eftersom Mødet i Løbet af Mandag og Tirsdag var opagiteret. Dette vidste Politiet, og Forbudet kan der-